

Journal de vacanță

15 aprilie

Vacanța de primăvară. Trenul își urmează drumul lui sacadat printre dealuri, văi și păduri spre satul bunicii. Privesc tăcută priveliștile care curg neîncetat. Privirile mi se întorc, însă, furate din când în când de ceea ce se petrece lângă mine, în tren. Un băiețel de cinci ani călătorește împreună cu părinții lui. Este foarte neastâmpărat. Refuză să facă orice îi spun părinții lui. Ține neapărat să mănânce cu mâinile murdare, vrea să i se deschidă geamul deși i se explică de ce nu este bine să stai în curent, țipă și bate din picioare când i se refuză ceva. Călătoria nu este o bucurie nici pentru el, nici pentru părinții lui. Nici eu nu mă prea simt în

largul meu. Ies pe culoar. De aici privesc în continuare culorile naturii. Pot observa, însă, în compartimentul vecin, un grup de elevi care călătoresc împreună cu învățătoarea. O vreme le-a citit ceva, apoi a discutat cu ei despre ce au citit. Tot timpul privirile lor o urmăreau. Nu a fost nici un moment în care să fi trebuit să ridice tonul sau să încrunte sprâncenele. Cred că va fi o călătorie foarte plăcută pentru toți. Cobor veselă în gară și o regăsesc cu emoție pe bunica.

18 aprilie

Am ajuns deja la bunici de două zile. E dimineață și, fiindcă totul e altfel decât acasă, m-am trezit mai devreme decât de obicei. M-am întrebat de ce s-a

întâmplat așa. Dar, înainte de a găsi răspunsul, deja ascultam cântatul puțin răgușit al cocoșilor, apoi simțurile au început să-mi tresalte odată cu cântecul vesel al miilor de păsări care populau copacii și tufișurile din jur. Câtă încântare!

Bunica m-a găsit așezată pe prag. Zâmbind, m-a întrebat:

- *Îți place să ascuți cântecul păsărilor, nu-i așa?* Fără să aștepte un răspuns, s-a așezat lângă mine și am lăsat o vreme bucuria ascultării să ne plimbe printre trilarile vesele care umpleau cerul.

Apoi bunica mi-a cuprins umerii și mi-a spus:

- *Iată, aceasta este calea prin care Dumnezeu ne spune încă odată cât de frumoasă este calea ascultării.*

Am privit-o nedumerită. A urmat, cu același chip zâmbitor:

- *Atunci când ascuți cântecul păsărilor te lași purtat spre înălțimi odată cu el. Nu trebuie să spui sau să faci nimic altceva, fiindcă orice ai face ar putea strica acest drum minunat. Cu atât mai mult trebuie să fie așa în drumul nostru spre cer. Aici, însă, avem de făcut o altfel de ascultare una duhovnicească. În care sufletul nostru urmează drumul pe care ni-l așează în față părinții, duhovnicii, profesorii.*

Este drumul binecuvântat de Dumnezeu, însoțit de cântecul îngerilor. Un cântec pe care nu-l auzim cu urechile, dar care ne încântă în mod neauzit sufletul. Noi îi putem simți doar bucuria. Iar această bucurie ne învăluie și pe noi și pe cei care ne învață, ducându-ne împreună în ceruri.

Am privit-o o clipă și am intrat în casă ca să urmăresc cele obișnuite ale zilei. Cuvintele ei m-au făcut să mă întorc la întâmplările din tren și să văd totul într-o lumină nouă. Să ascuți ... Acum am înțeles că asta e o cale spre bucuria adevărată, bucuria pe care o vom regăsi cândva în Rai.

*Psihopedagog Maria Schipor,
Suceava*

ASCULTAREA este scara cea mai scurtă către cer.

(Sf. Vasile cel Mare).

